

L'estiu

Dij, 15/07/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

L'estiu ens porta moltes coses bones, com ho fa cada estació de l'any. Entre elles, les vacances, que trenquen el nostre ritme de vida i ens donen l'oportunitat de fer coses diferents, veure coses noves, entrar en nous móns, culturals, materials o espirituals. A l'estiu toquem la terra, la pols de la que som fets, de més a prop. Som més primitius, més animals. Deixem de banda molts dels nostres convencionalismes socials per ser més nosaltres. El cos nu, a l'estiu, deixa de ser pràcticament tabú. El descobrim més, el desencarcem, fent fora tot allò que ens molesta, no solament perquè fa calor, sinó per comoditat, per ser més informals. A l'estiu, moltes coses que a l'hivern no ens semblarien bé, passen a ser normals.

Tocar la terra, tocar la nostra animalitat, trencar convencionalismes socials, treure'ns la corbata, anar en pantalons curts, ensenyar les cames, els pits o el melic, són coses que ens permetem fer a l'estiu, però que, a vegades, ens sembla que, en fer-ho, trenquem lleis morals, o que anem en contra de les nostres normes estètiques, o que, fins i tot, influeixen negativament en la nostra vida de l'esperit. Però, ¿no és bo que de tant en tant deixem de disfressar-nos i ens retrobem a nosaltres mateixos en allò que realment som? Hem creat tota una cultura d'artificis i de disfresses, sota les quals ens amaguem, sense adonar-nos-en que el nostre habitat és la terra tal com la trobem en els boscos, les muntanyes i les platges. Que la nuesa és el nostre estat natural.

Tot al llarg de la nostra història, com éssers humans, hem anat creant la nostra pròpia cultura, és a dir, un tipus de societat que es fa cada dia més complexa. Vivim en una gran ciutat on les coses no són tal com eren, sinó tal com les hem fetes. Hem anat construint un món artificial on cadascú té el seu forat, com si fos un nínxol amb finestres, que molt sovint ens impedeix fins i tot de veure el cel. No podem trencar aquesta tendència de la nostra societat i buscar, com nous anacoretes, la tranquil·litat o l'autenticitat del desert. Hem de viure la nostra pròpia història i assumir en ella les nostres pròpies responsabilitats, però ens cal tornar als orígens i recordar que no som creadors, sinó éssers creats. Que les coses són coses, algunes d'elles molt maques i molt útils, però al capdavall creacions nostres limitades i temporals. Que finalment, nosaltres som terra com la terra que trepitgem, i que si hi ha alguna cosa que ens diferencia de la resta de la creació, és l'alè de vida que Déu va insuflar en nosaltres. En el fons, com ens recorda Job, hem de dir, també nosaltres: "Vaig sortir nu de les entranyes de la mare i nu hi tornaré" (Job 1,21).

És aquesta nuesa la que ens recorda l'estiu, que no té res a veure amb l'espectacle que ens ofereixen avui les platges. És el fet de retrobar-nos nus allí on la vida queda despüllada de les pretensions de les nostres realitzacions i de la nostra tecnologia. On toquem terra, i arribem a allò que vertaderament som, sense totes les disfresses que ens hem inventat; on desapareix el super-home artificial que volem crear, i tornem a ser simplement homes i dones que han arribat molt lluny com creadors de cultura, però continuem sent petits en la nostra capacitat de salvar el món i la vida. Tocar terra ens recorda el nostre finiment i la nostra

dependència.

És això positiu? Evidentment que sí. Una de les fites de la vida i signe de saviesa és conèixer-nos a nosaltres mateixos, per no caure en l'error de menysprear-nos fins a posar-nos al nivell dels irracionals del nostre món, ni pensar que ja som prou madurs i forts per prescindir d'Aquell que és l'origen de la nostra vida i de tota la creació. Els homes anirem creant un món cada vegada més artificial i complex. És el nostre camí i el nostre futur. Però caldrà no oblidar que al capdavall, sota de les disfresses que ens posem, anem nus.